

Единъ царъ си ималъ дъщеричка, хубава и сладкогласна като птичка. Едно само ѝ било лошото: каквото да ѝ дадатъ да яде, тя все не го харесва. Чудилъ се царьтъ що да прави. Свикалъ мждрецитъ на съветъ.

Мждрували мждрецитъ, мждрували, най-сетне голъма мждростъ измислили и казали на царя:

— Царю честити, дъщеря ти е най-хубавата и умна на свѣта и затова тя може да яде само най-хубавата и сладка питка. Обяви по царството си, че който ти донесе най-хубавата питка, ще го наградишь богато.

Обявилъ царьтъ по царството си. Възпретнали ржкави всички хлѣбари, запрашѣли буйни огньове въ фурнитъ, замирисало въ цѣлото царство на сладки питки...

Въ престолния градъ живѣлъ и единъ босокракъ Кънчо. Втурналъ се той при дѣда си и извикалъ:

— Дѣдо, знаешъ ли, че азъ съмъ най-славниятъ тивнукъ на свѣта?

— Какъ нѣма да знамъ, че си ми най-славния, като си ми само ти! Ами я ми кажи съ какво толкова си се прославилъ, дѣдовото?

— Прескочихъ блатото, дѣдо!

— Брей, голъма работа си свършилъ, синко, ама по-добре щѣше да бжде да идешъ да помогнешъ на нѣкой хлѣбарь. Сега всички хлѣбари питки катъ за царската дъщеря. Ако твоятъ хлѣбарь получи наградата, може и тебе да те награди.

— Тѣй ли, дѣдо? Отивамъ! Дай торбата за наградата!

— То торба за наградата лесно, ти върви да я спечелишь, че тогава.